

APIE SAVE

Esu Jevgenijus Černyš – šios knygos autorius. Vieni, skaitydami mano istoriją, galbūt atpažins save, kitiems ji taps įkvėpimo šaltiniu, treči galbūt ko nors iš jos pasimokys. Jeigu ją skaitote – ne atsitiktinumas.

Kaip gyvenimo konsultantas padedu tiems, kas nori save pažinti ir domisi dvasine saviugda. Esu Savęs pažinimo ir savirealizacijos centro steigėjas, šios knygos, jau išverstos į 4 kalbas, autorius, taip pat sąmoningumo metodikos kūrėjas ir internetinės mokyklos „IšMokykla“ steigėjas. Internetė rasite mano paskaitas savęs pažinimo tema ir laidą vaikams „Aš mokausi gyventi“.

2013–2014 metais įvairiose pasaulio šalyse surengiau daugiau nei 60 seminarų, paskaitų ir stovyklų, vedžiau daugiau nei 250 pamokų ir apie 1500 mokymo valandų skyriau tiems, kas domisi asmeniniu tobulėjimu.

Galbūt skamba neįtikimai, tačiau niekada nė nedrįsau svajoti, kad galėčiau imtis šios veiklos. Nė neketinau. Už mane, galima sakyti, viską suplanavo Visata. O kai įsikiša aukštesniosios jėgos, priešintis neverta, nes iš aukščiau matyti geriau. Mums visada siūloma pagalba, tereikia ją priimti ir leisti toms jėgoms veikti.

Šiandien drąsiai galiu vadintis žmogumi, kuriam sekasi visose srityse. Vertindamas savo pasiekimus, nemėgstu girtis pajamomis, bet drąsiai tvirtinu, kad galiu sau leisti bemaž viską, ko noriu. Mėgstama veikla mane įkvepia, o svarbiausia, galiu būti naudingas šiam pasauliui. Esu laimingas visomis prasmėmis.

Bet taip buvo ne visada... Pradėsiu nuo pradžių pradžios...

Žmogus nurimsta įgyvendinęs tik jam kilusią idėją.

Gimiau ir augau tipiškoje sovietinės Lietuvos šeimoje, tokių gyvenimo scenarijus buvo standartinis: stoti į eilę butui gauti, būti kaip visiems, neišsišokti, tikėti tariama lygybe

ir t. t. Vaikystėje buvau maištautojas. Kiti vaikai svajodavo apie įprastas specialybes – kaip taps gydytojais, pardavėjais ar mokytojais, o aš įsivaizduodavau tapsiąs supermenu, gelbstinčiu pasaulį.

Negebėjau laikytis taisyklių ir nurodymų, kurių prasmės nesupratau. Tiesą sakant, jų niekas nesuprato, tiesiog aklai jų laikėsi. Man kildavo tūkstančiai klausimų ir nuolat klausdavau kodėl, bet nei tėvai, nei mokytojai negalėdavo atsakyti. Dar tada suvokiau, kad kai kas toje sistemoje ne taip.

Šešiolikos metų įstojau į aukštąją mokyklą. Tikėjau rasti savo vietą, tačiau supratęs, kad atsakymų į rūpimus klausimus negausiu, mokslus mečiau. Vėliau pakeičiau tris universitetus įvairiose šalyse: Lietuvoje, Rusijoje ir Jungtinėje Karalystėje. Nė vieno taip ir nebaigiau. Tėvai jau buvo susitaikę, kad esu toks nepasėda ir jų neklausau, bet kitus mano nepastovumas stulbindavo ir jie mane įkalbinėdavo baigti studijas, nes be diplomo, jų galva, aš netapsiąs žmogumi.

Taigi, neturėjau pasirinkimo. Nusprendžiau sistemai įrodyti, kad sėkmė priklauso ne nuo diplomų, o nuo paties žmogaus. Man atrodė beprasmiška praleisti penkerius metus universitete, tuščiai švaistyti geriausius gyvenimo metus tam, kad gaučiau „gerą“ darbą. Giminaičių ir artimųjų gyvenimas man atrodė visiškai nepriimtinas. Nesuvokiau, kodėl vieni gauna viską, o kitiems tenka apgailėtini trupiniai ir vargana egzistencija. Nesupratau, kodėl žmonės susitaiko su jiems tekusia dalia ir išduoda savo svajones. Aš troškau daugiau. Kitokio gyvenimo... Galimybių... Buvau apsėstas idėjos gyventi kitaip. Tikėjau ir žinojau, kad visi gali tapti tuo, kuo nori.

Kai tokį iššūkį meti Visatai, ji iškart išbando tavo tvirtybę. Tik tvirtai savo svajone tikintis žmogus nenurims tol, kol jos neįgyvendins.

Kaip ir kitose posovietinėse šalyse, Lietuvoje tuo metu galimybių užsidirbti buvo mažai. Jaunimas išvykdavo į užsienį. Ir mudu su broliu nusprendėme išbandyti laimę. Legaliai išvykti iš šalies galėjo dar tik retas kas, bet nutarėme rizikuoti. Į Jungtinę Karalystę išvažiavome nemokėdami anglų kalbos, neturėdami nei pinigų, nei reikiamų dokumentų.

Dabar tai prisimenu su šypsena, bet tada atrodė, kad širdis iššoks iš krūtinės. Brolį

tuomet sustabdė migracijos policija ir deportavo atgal, todėl Angliją stebuklingu būdu pasiekiau vienas. Apsistojau Meidstone – mažame pramoniniame miestelyje. Greitai radau darbą daržovių fasavimo fabrike, ten dirbo dešimtys tokių atvykėlių iš Rytų Europos šalių. Kadangi kalbos nemokėjau, neturėjau nei vizos, nei darbo leidimo, buvau pasiūstas į šaldytuvą, kuriame tik 5 laipsnių temperatūra. Kasdien 8–10 valandų pradirbdavau ant kojų. Ir džiūgavau. Džiaugiausi pirmuoju uždirbtu svaru. Vertinau tą darbą, laikiau jį savo laisvės simboliu.

Vakarais mokiausi anglų kalbos. Po trijų mėnesių buvau paskirtas prižiūrėtoju (angl. supervisor). Jau šioks toks pasiekimas, nes tie, kas patekdavo į šaldytuvą, jame užstrigdavo ilgam. Gavęs vizą persikrausčiau į Londoną. Įsidarbinau rinkodaros specialistu viename iš populiariausių rusiškų žurnalų. Reikalai pajudėjo. Uždirbdavau 50 svarų per dieną (svaro vertė tada buvo gerokai didesnė nei euro).

Metus praleidęs užsienyje, nusprendžiau aplankyti tėvynę, Lietuvą.

Ir čia viskas prasidėjo...

Sutikau moterį, savo meilę. Turėjau rinktis: karjera ir stabilumas Londone ar meilė ir nežinomybė Lietuvoje. Pasirinkau pastarąją.

Į Londoną negrįžau. Reikėjo viską pradėti iš naujo, bet laimę man teikė meilė.